

wannemb poig, peat, kui minna olle uinunu, suguvõõja pā nink wannemb ollema nink kiki selle ommatsid armun ja ütteusen wallitsema nink koon hoitma; teiже peate ühhendetus jāma kui ürtstöist armastaja welle nink sōssara, peate eggautte hädda ajal tōine tōist toetama nink awvitama. Teiже kik, minno armsa latse, peate omma wannembat welle armastama nink temma sōnna kuulma; fest minna usju nink loda, et temma henda teiже wästa kui üts ussutaw welli, heldemelelik awvitaja nink eßalik sōbber saap piddama. Kule, Jakob, mul om röödm nink mele hä finno ellokäügist nink önnista finno; fest sinna armastat nink pelgat Jummalat nink käüt temma tede pääl. Sinna ollet omme wannambille iks armo nink sōnnakuulmisi näütnu, ollet ussutaw nink heldemeelinne abbikaas nink essa nink mõistlik, hõleslik tallo-perremees; foggodus om nüüd jo kümme ajastaiga finno kätte kohto-ammetit usku nink minna olle römoga finno ðigusseteggemist tähhele pandnu nink finno püüdmisi, lit-sotuid awvitada. Latse kuliwa essa Abramis sōnnu waiklikult nink aupakja kombega; ent Jakobi silmisi josiwa pißara põski mõda alla; temma naine, kel väikenne ajastajalinne poig Abram kāe pool olli, sais waiklikult ikken omma mehhe olla nõal; temma kolm poiga nink kats tüttart olliwa essa nink emma ümbre kokotüknu nink neid ümbre-wõtnu. Sis üttel Jo-

sep, se tōine poig: ja, essa Abram! meije tahame omma welle Jakobit kui omma pääd nink wannembat armun nink sōnnakuulmissen auwustada, kui Jummal finno meije seast om ärra-wõtnu nink temma peáp meije Sean finno assemele astma. Ent Jakob lammes essa ette põlwile mahha nink üttel: önnista minno, essa Abram, et mulle jõudo nink kindmat meelt saas, omma elloaig Jummala kāske nink finno oppusse perra tetta. Ent Abram pand omma kāe omma poja Jakobi pā pāle nink üttel: Issand önnistago finno nink olgo sulle armolik!

Pāle se kāänd henda Abram omme laste pole nink üttel: kuis jõwva minna Jummalat kūl tennata nink kitta kige se heldusse nink hallesustsse eest, mes temma mulle om näütnu; temma om minnule hä terwusse man kõrge wannausse igga näatta andnu; Temma om minno omman peljun nink armun piddanu, om minno hoost nink kāetööd önnistanu nink minno wannausse wimatse pāiwini minno laste nink laste-latsi armastussega ötse kui ümbre-piirnu; temma annap mulle sedda önne, se lotussega koddö minna, et minno latse armun, ütteusen nink Jummala-peljun sawa ellama nink sāratselle ello-käügile ka minno laste-latsi sawa kaswatama. Armsa, armsa latse, ärge heljuge ussutawussen mitte, enge jáge sesissen kindmas! Ärge laske henda mitte hukutada, kui ne pettetu nink ärrasöggendetu, ke omme